

Alexandre de Sàrraga Gómez és un advocat de la ciutat de Lleida que pot presumir de l'experiència que li donen els seus 29 anys d'exercici de la professió. L'acompanya en aquesta trobada la seva esposa, Pilar Fontova Forcada, graduada social que treballava amb ell al despatx que comparteixen i que té com una de les principals especialitzacions el dret laboral.

Fer memòria ens permet refer el camí que el nostre personatge ha seguit fins al dia d'avui: **"Vaig estudiar a Saragossa, perquè als meus pares els va semblar que era una universitat més tranquil·la que la de Barcelona, que estava en plena agitació a les darreries del franquisme. Però, de totes maneres, de seguida vaig entrar a la lluita estudiantil i sindical."** De les classes no en guarda gaire bons records: **"Va arribar un moment que em vaig adonar que perdia el temps i vaig decidir no anar-hi, el que feia era quedar-me a la biblioteca llegint i estudiant, i tampoc em perdia cap de les manifestacions i concentracions que es convocaven."** De tornada a Lleida, va tenir molt clar des del començament que el que volia era defensar la classe treballadora. La seva esposa ens comenta la seva capacitat de lluita: **"Sempre ha estat un lluitador, tant a la vida professional com en la política. Potser és per aquesta vinculació i pels anys de militància que té una disciplina que altres companys seus no tenen."** I ell afegeix: **"A l'Aragó havia estat amic i col·laborador del partit comunista, i quan vaig arribar a Catalunya em vaig decidir a ingressar al PSUC. Anys més tard vaig passar al PCC, que vaig abandonar a mitjans dels vuitanta. Ara continuo sent d'esquerres, però sempre com a independent."**

Des de finals dels seixanta fins a la mort del dictador aquest lleidatà va treballar, sempre des de l'exercici del dret, per a la reivindicació de la llibertat: **"Hi havia molts detinguts polítics i els advocats intentàvem que no arribessin a la presó. Va aparèixer un corrent de solidaritat molt gran en aquest aspecte i es va aconseguir que es paguessin les fiances que se'ls demanaven. Els lletrats érem els qui havíem de tenir la força per fer sentir d'alguna manera la veu del detingut; ells eren els qui estaven portant a terme la lluita, nosaltres érem el seu reflex."** A principis dels anys setanta, l'Alexandre va engegar una campanya de petició d'abolició de la pena de mort: **"Vaig tenir molts problemes per això, vaig aconseguir una gran quantitat de signatures i dos companys més grans que jo es van encarregar de defensar-la, però ens van acusar d'estar polititzant els col·legis d'avocats. Quina ironia, en un moment en què s'estaven signant sentències de pena de mort!"**

A l'oficina hi entrava un 90 per cent de casos relacionats amb el dret laboral, i encara continua sent a hores d'ara un dels principals camps de què s'ocupa el nostre interlocutor: **"És el camp que més conec, que més m'agrada i al qual encara dedico més hores d'estudi. També cal dir que ja des dels inicis vaig anar adquirint molta experiència, entre altres coses perquè poc temps després d'obrir el meu despatx, també es va obrir el de Comissions Obreres a la ciutat, del qual jo em vaig fer càrrec."** Sempre recelós a portar assumptes d'empreses contra treballadors, ens explica quins són els casos

que més veu actualment: **"Estan arribant molts problemes amb la Seguretat Social, perquè hi ha modificacions contínuament. Això ho porta sobretot la Pilar, jo em dedico bàsicament als acomiadaments més especials, aquells de persones que portaven 25 o 30 anys a l'empresa, i que necessiten una dedicació per part meua de moltes hores, però que resoldre'ls dona una satisfacció molt gran."**

Com a part integrant de la comissió del torn d'ofici de Lleida i amb els anys que fa que treballa per solucionar els problemes dels detinguts acusats de delictes penals o civils, té una visió molt lúcida de la societat actual: **"Penso que cada vegada és més antisolidària i egocèntrica, i ens apropem a una velocitat molt gran al model nord-americà, cosa que no crec que ens faci cap bé. La diferència de classes encara continua sent molt gran i fins que no es planteja una educació igualitària per a tothom, no arribarem a la igualtat de possibilitats."** I encara assegura: **"Amb cultura i la legalització de les drogues evitaríem una gran quantitat de delictes. En certa manera, el robatori és una mica una rebel·lió. El lladre és, sense saber-ho, aquell que es rebel·la contra una societat que se li mostra injusta."** Pel que fa al tema dels estupefaents, un dels que més li arriben per la via del torn d'ofici, aclareix: **"He estat durant molts anys vinculat a una associació antidroga i amb el temps he arribat a la conclusió que els milers i milers de milions que genera aquest negoci il·legal a escala mundial, podrien acabar-se amb la legalització de la droga i amb una bona educació preventiva."** D'altra banda, un dels problemes que més el preocupen és el de les sentències de presó que es dicten actualment a petits traficants que han comès el seu primer delictes: **"És increïble que es condemni algú per portar a sobre quinze pastilles d'èxtasi i a un senyor implicat en un cas de quilos i quilos de haixix, per exemple, se li'n demanin quatre. Sóc partidari de no ingressar a la presó, excepte delictes molt greus, i de tenir un condicionament de seguiment psiquiàtric o d'un altre tipus en els casos en què es cregui convenient."**

Els mitjans de comunicació es fan ressò molt sovint d'assumptes que estan en mans de la justícia i que arriben a crear alarma social: **"Caldria anar cap a una televisió més educativa i no aquesta que massa vegades es recrea en la morbositat que poden tenir determinats casos delictius."** Pel que fa al tractament dels nombrosos casos de dones maltractades, la Pilar opina: **"Aquestes aparicions de víctimes no crec que ens facin cap favor a les altres dones, perquè ens presenten com a febles, sembla que no sapiguem quina és la via que cal seguir per evitar que continuïn passant coses com aquestes."**

Fill d'avocat, l'Alexandre té des d'aquí un record per al seu pare, José, per qui li va fer d'avi, Manel Forensa, i també per qui el va ajudar a començar en el món del dret laboral, Albert Fina Sanglas, de qui assegura haver après molt en aquells dies de vacances que aprofitava per fer pràctiques al seu costat. La saviesa i l'esperit combatiu d'aquest advocat és de ben segur un bon exemple per als seus fills i per a tots els qui tenim la sort d'haver-lo escoltat.

“Penso que la societat cada vegada és més antisolidària i ens apropem a una gran velocitat al model nord-americà, la qual cosa no crec que ens faci cap bé”

Alexandre de Sàrraga i Pilar Fontova - Lleida (Segrià)